

holdt det høje Ting for længe. Jeg vil blot ende med at gentage, at naar det er givet, at man kan faa et udmærket Livsforsikringsvæsen og Livsforsikringssystem i et Land uden at benytte disse voldsomt indgribende Midler, som der her er talt om, hvorfor skal man saa gaa saa vidt? Hvorfor skal man fra første Færd springe lige ud i det yderste Tilsyn, hvorfor kan man ikke nøjes med mindre? Jeg maa sige, jeg kan ikke tro, at den offentlige Mening skulde have forandret sig saa meget, at Hensynet til den gør det nødvendigt. I 1893 blev der i „Nationaløkonomisk Forening“ her i Byen, hvilken Forening jo tæller meget kompetente Mænd ogsaa paa dette Omraade, holdt et Foredrag med efterfølgende Diskussion, og under Diskussionen var de allerfleste enige om, at der ikke var Grund til at gaa saa vidt. Navnlig kom der en Udtalelse fra en Mand, paa hvis Udtalelser man der maatte lægge særlig Vægt, nemlig Hr. Folketingsmand, Direktør Bramsen, som advarede meget imod at gaa saa vidt med Statstilsyn, som der var andre, der ønskede den Gang. Han mente, at der var mindre Anledning for Danmark end for andre Lande til at indføre en Statskontrol, og han endte med at sige, at han vilde nok have Offentlighed, d. v. s. Adgang for den enkelte til at gøre sig bekendt med de Forhold, der vedrøre Selskaberne, og hellere maatte man gøre dette end at give Befolkningen en Formynder i Staten og en uberettiget Tryghedsfølelse. Dette med Formynderen har jeg altsaa paa en Maade stjaalet fra den ærede Taler, og dette med den uberettigede Tryghedsfølelse har jeg ogsaa fra denne Diskussion i 1893. Hvad er der sket siden 1893, som bevirker, at vi nu skulle slaa ind paa et helt nyt System? Nej, lad os blive ved det, man den Gang var enig om. Jeg tror ikke, at det vil være saa vanskeligt at omforme det foreliggende Lovforslag saaledes, at det kan fyldestgøre de Fordringer, man da stillede.

Indenrigsministeren (Bramsen): Det ærede Medlem, som nu satte sig, gemte som en Raket til Slutningen af sin lange Tale en Udtalelse af Direktør Bramsen, det vil sige mig, i „Nationaløkonomisk Forening“. Han nævnede meget nøjagtig, hvad jeg den Gang mente og til Dels, som jeg skal komme ind paa, ogsaa i nærværende Øjeblik mener. Men i øvrigt vil jeg sige, at den meget knusende Kritik, som det ærede Medlem skænkede dette Lovforslag, forekom mig at falde temmelig

tyndt ud. Jeg havde for Resten slet ikke ventet mig nogen stærk Kritik, og navnlig ikke nogen afføje eller afvisende eller, om jeg saa maa sige, haanlig Kritik, af dette Lovforslag netop fra det ærede Medlems Side, da dog ubestridelig det ærede Medlem er den første, som her paa Rigsdagen har fremsat Ønske om og udtalt en Opfordring til Regeringen til at fremkomme med Forslag til Lov om Kontrol med Livsforsikringsselskaber. Det fremhævede jeg i mit Foredrag forleden Dag, og ihvorvel jeg, vel kendt med det ærede Medlems meget stærkt udviklede kritiske Evne, baade ønskede og haabede en Kritik fra det ærede Medlem, havde jeg dog ikke troet, at den skulde gaa i den Retning, som den gik, nemlig i en fuldstændig negativ Retning. Det faar nu være. Man har jo Lov til at forandre sine Meninger, og det ærede Medlem har altsaa nu en modsat Mening af den, han havde for nogle Aar tilbage. Det er noget, som kan arrivere, at man kan komme til en bedre Overbevisning baade paa politiske og økonomiske Omraader. Jeg vil dog erindre om, at det ærede Medlem udtalte, at han var bleven sindsforvirret under Læsningen af dette Lovforslag, og det er naturligvis ogsaa en Udtalelse, som jeg maa tage med i Betragtning, naar jeg skal gaa nærmere ind paa, hvad det ærede Medlem sagde.

Naar jeg nu skulde rekapitulere, hvad det er, det ærede Medlem har imod dette Lovforslag, er det egentlig kun dette, at det efter hans Mening er en Lovgivning efter preussisk Mønster i Stedet for efter engelsk Mønster, og at der bliver lagt alt for stor Myndighed i en enkelt Mands, Forsikringsinspektørens, Hænder. Denne sidste Anke har jo lydt fra forskellige Sider, og jeg skal komme nærmere ind paa den, det er i øvrigt en Anke, som ikke er saa vanskelig at rejse som at afhjælpe. Hvad nu det første angaar, vil jeg spørge det ærede Medlem, om han nogensinde har læst den preussiske Lovgivning for Livsforsikring, thi hvis han ikke har det, er det dog noget vovet at udtale, at Forslaget er efter preussisk Mønster. Jeg har nemlig ikke læst den preussiske Lovgivning, saa hvis Forslaget er efter preussisk Mønster, er det sket ganske tilfældigt. Men jeg har netop nu, medens det ærede Medlem holdt sin Tale, set efter, hvorledes den preussiske Lovgivning er, og den ligner i intet den Lovgivning, som her er foreslaaet. Naar det ærede Medlem fremhæver det herlige England — som vi altid skulle have fremhævet, hvor Talen er om Lovgivnings-